

Aristolochia manshuriensis

kokornak mandżurski

Szybko i silnie rosnące pnącze o dekoracyjnych, bardzo dużych liściach, pochodzące z Dalekiego Wschodu. Roślina pnie się za pomocą pędów, które owijają się prawoskrętnie wokół napotkanych podpór. Pędy dorastają do długości 4,5-6 m, rocznie przyrastają na długość do 2,5 m. Wczesną wiosną rozwijają się duże, sercowate, jasnozielone liście. W przeciwieństwie do liści podobnego z wyglądu kokornaku wielkolistnego, liście kokornaku mandżurskiego są lekko owłosione. Blaszki liściowe mają sercowaty kształt, palmiaste unerwienie i mogą mieć do 30 cm długości przy 15-25 cm szerokości. Są osadzone na ogonkach liściowych o długości 6-8 cm. Pod koniec czerwca i na początku lipca z kątów liści wyrastają pojedynczo lub parami charakterystyczne kwiaty o długości do 2,5 cm przy około 1 cm średnicy. Pojedynczy kwiat jest zbudowany z fajkowato wygiętej zielonożółtej rurki, zawieszanej na długiej szypułce, zakończonej brązowoczerwonym, cętkowanym kołnierzem powstałym ze zrośniętego okwiatu i żółtopomarańczową gardzielą. Kwiaty nieprzyjemnie pachną rozkładającą się materią organiczną. Zwabione znajdującym się wewnątrz nektarem owady, głównie muchy, dostają się przez otwór gardzieli i rurkę do wnętrza kwiatu, gdzie są na pewien czas uwięzione. Po spenetrowaniu kwiatu od środka owady są uwalniane, ale niosą na sobie pyłek, które posłuży do zapylenia kolejnego kwiatu przy okazji następnej wizyty. We wrześniu dojrzewają niemniej ciekawe owoce, przypominające małe, zielone, żebrowane ogórki o długości około 10 cm i średnicy 3-4 cm. Po dojrzewaniu brązowieją i pękają od strony podstawy, uwalniając oskrzydłone nasiona. Kokornak mandżurski jest w pełni odporny na mróz. Najlepiej rośnie w półcieniu i na stanowiskach słonecznych. Preferuje gleby żyzne, stale wilgotne, ale niezbyt ciężkie, najlepiej wapienne. W czasie upałów i suszy wymaga podlewania. Posadzony na glebie zbyt suchej jest bardziej narażony na ataki przędziorków. Jeśli pnącze zbyt szybko się rozrośnie, można je skracać, gdyż dobrze regeneruje. Doskonale nadaje się do sadzenia przy pergolach, altanach, słupach, kolumnach oraz podporach przymocowanych do ścian budynków. Duże, nakładające się dachówkowato liście tworzą gęste, zielone ściany i szczelnie zasłaniają powierzchnie. Posadzony na płasko może pełnić funkcję rośliny okrywowej.

autorzy opisu tekstowego: Wojciech Górka; Związek Szkółkarzy Polskich

zasięg geograficzny	Daleki Wschód Azji: Rosja, Korea, Chiny
grupa roślin	pnącza
grupa użytkowa	pnącza
forma	pnącze
siła wzrostu	wzrost typowy dla gatunku
pokrój	pnącze
docelowa wysokość	od 5 m do 10 m
barwa liści (igieł)	jasnozielone
zimozieloność liści (igieł)	liście opadające na zimę
rodzaj kwiatów	pojedyncze

barwa kwiatów	purpurowofioletowe wielobarwne żółte zielone
pora kwitnienia	czerwiec lipiec
owoce	zielone
pora owocowania	wrzesień
nasłonecznienie	stanowisko półcieniste stanowisko słoneczne
wilgotność	podłoże wilgotne
ph podłoża	odczyn zasadowy
rodzaj gleby	przeiętna ogrodowa próchniczna gliniasta
walory	ozdobne z liści/igieł ogrody przydomowe parki
zastosowanie	roślina okrywowa pnącze na pergole, kraty
strefa	4

autorzy opisu tabelarycznego: Wojciech Górka; , Związek Szkółkarzy Polskich;

Producenci *Aristolochia manshuriensis* w Polsce

BOJANOWSKI Michał Szkołka Drzew i Krzewów Ozdobnych i Zalesieniowych
TOMSZAK Sylwester i Dorota Szkołka Krzewów Ozdobnych
ŻUREK Antoni Gospodarstwo Szkołkarskie